

Dromen met Rosa en Martin

Na een lange dag in het naaiatelier neemt Rosa Parks de bus. Het is een koude decemberavond en haar voeten doen pijn. Zuchtend ploft ze neer op een stoel. Aan de volgende halte gebaart een witte man dat ze plaats moet maken. Voor het eerst in haar leven weigert ze.

Al 42 jaar houdt Rosa zich netjes aan de **wet**. In Montgomery, haar woonplaats in het zuiden van de Verenigde Staten, gaan zwarte en witte kinderen naar andere scholen. Volwassenen met een verschillende huidskleur mogen niet trouwen. Ze leven gescheiden en worden anders behandeld. In de restaurants waar witte stedelingen bij kaarslicht dineren, mogen zwarte mensen alleen maar opdienen. Die avond op de bus heeft Rosa er genoeg van: "Waarom heb ik door mijn huidskleur **minder rechten** dan andere burgers?"

De buschauffeur maakt zich boos en waarschuwt de **politie**, die Rosa arresteert. Veel mensen in Montgomery beginnen na te denken. Waarom is een zitje op de bus een verboden droom voor een hardwerkende vrouw? Is het geen tijd om de discriminatie van zwarte

mensen te stoppen? Actievoerders komen samen in de kerk van de jonge **dominee Martin Luther King**. Hij neemt het voortouw in een grote **boycot** van de busmaatschappij. Die duurt lang, maar boekt resultaat. Vanaf 1956 moeten zwarte burgers op de bus niet meer opstaan voor witte.

Door de lange rechtszaak verliest Rosa wel haar werk. De weg naar meer gelijkheid is lang en hobbelig. Rosa wordt er ziek van, maar Martin Luther King barst van energie. De jonge dominee verhuist van Montgomery naar Atlanta en neemt de leiding in de **Afro-Amerikaanse burgerbeweging**. Hij organiseert demonstraties en geeft overtuigende toespraken. Dat maakt de politie zenuwachtig: tijdens een vreedzame optocht zetten ze honden in en richten ze de waterslang op jonge kinderen. Miljoenen gezinnen reageren geschokt op de tv-beelden. De steun voor Martin Luther King groeit.

Op 28 augustus 1963 brengt hij een kwart miljoen Amerikanen samen aan het Lincolnmonument in Washington D.C. Hij droomt er hardop, in een wereldberoemde **speech**: "Ik droom dat mijn vier kinderen op een dag in een land zullen leven waarin zij niet beoordeeld worden op de kleur van hun huid maar op hun karakter." De mensenmassa juicht.

De mars naar Washington blijft niet zonder gevolg. In 1964 nemen de VS de **burgerrechtenwet** aan, die een einde maakt aan de segregatie of rassenscheiding. Kort erna garandeert de **stemrechtwet** dat alle zwarte burgers in het zuiden mogen stemmen. Martin Luther King is blij met die wetten, blijer zelfs dan met zijn Nobelprijs voor de Vrede. Tenslotte gaat het hem niet om roem of applaus. Hij wil verandering brengen en werkt aan een meer rechtvaardige wereld.

Op 4 april 1968 wordt King doodgeschoten op het balkon van zijn hotelkamer in Memphis. Maar zijn droom overleeft de aanslag. De strijd tegen de discriminatie van zwarte mensen gaat vandaag nog verder.

Kings weduwe, Coretta Scott, steunt de Zuid-Afrikaan Nelson Mandela in zijn strijd tegen het apartheidsregime in zijn land. Ze staat mee op het podium wanneer Mandela in 1994 z'n eerste speech geeft als president. Hij citeert Martin Luther King.

Na haar dood in 2005 wordt Rosa Parks begraven in het Capitool in Washington D.C., een zeldzame eer. Ze rust er tussen presidenten en oorlogsheiden.

In januari 2009 wordt Barack Obama de eerste zwarte president van de VS. Toch krijgen zwarte Amerikanen nog altijd geen volledig gelijkwaardige behandeling, zoals de beweging Black Lives Matter vanaf 2013 aan de kaak stelt.